

**Sygn. akt VIII U 372/21**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

**w składzie:**

<b>Przewodniczący</b>	<b>sędzia Teresa Kalinka</b>
<b>Protokolant</b>	<b>Ewa Grychtoł</b>

**po rozpoznaniu w dniu** 13 kwietnia 2021 r. w Gliwicach

**sprawy** B. W. (W.)

**przeciwko** Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę pomostową

**na skutek odwołania** B. W.

**od decyzji** Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

**z dnia** 2 lutego 2021 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. W. prawo do emerytury pomostowej poczynając od 1 grudnia 2020 roku.

(-) sędzia Teresa Kalinka

**Sygn. akt VIII U 372/21**

## UZASADNIENIE

Decyzją z 2 lutego 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., na podstawie przepisów ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U.

z 2018r., poz. 1924 ze zm.), odmówił ubezpieczonemu B. W. prawa do emerytury pomostowej, gdyż nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że do okresów pracy w warunkach szczególnych zaliczył mu 14 lat, 11 miesięcy i 17 dni. Równocześnie nie zaliczył okresów takiej pracy w okresach zatrudnienia od 1 stycznia 2009r. do 28 lutego 2009r. gdyż odwołujący nie został przez swojego pracodawcę zgłoszony jako osoba wykonująca taki charakter pracy (brak deklaracji ZUS ZSWA).

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia. Wskazał, że domaga się zaliczenia do pracy

w szczególnych warunkach, zatrudnienia w powyższym okresie, na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. Nadto domaga się zaliczenia do pracy

w szczególnych warunkach, okresów zatrudnienia od 22 października 1979r. do 6 czerwca 1993r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Wniósł również o przesłuchanie świadków, którzy mogą potwierdzić taki charakter jego pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

***Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny.***

Ubezpieczony urodził się w 22 listopada 1959r. W dniu 1 grudnia 2020r. złożył wniosek o emeryturę pomostową.

Organ rentowy uznał za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 42 lat i 3 miesiące.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, organ rentowy zaliczył 14 lat, 11 miesięcy i 17 dni, tj. okres od 4 czerwca 1993r. do 33 grudnia 2008r. w oparciu o złożone świadectwo pracy w warunkach szczególnych oraz od 1 do 30 listopada 2020r., w oparciu o złożone przez jego pracodawcę, za ten okres, deklaracje ZUS ZSWA.

Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze nie zaliczył okresów:

- od 22 października 1979r. do 6 czerwca 1993r. w Przedsiębiorstwie (...), na stanowisku kierowcy,
- od 1 stycznia 2009r. do 28 lutego 2009r. w C. L. na stanowisku kierowcy autobusu.

Organ rentowy jako powód niezaliczenia drugiego z powyższych okresów do okresów pracy w warunkach szczególnych, podał fakt niezgłoszenia odwołującego przez pracodawcę jako osoby wykonującej taki charakter pracy (brak deklaracji ZUS ZSWA).

Z kolei pierwszego z powyższych okresów, nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych, wobec nieprzedłożenia świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Z dniem 5 września 1978r., skarżący został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku stażysty, zaś od 5 grudnia 1978r., powierzono mu stanowisko referenta technicznego. Od 22 października 1979r., pracodawca przypisał mu stanowisko kierowcy – konwojenta. Z dniem 13 kwietnia 1981r., ubezpieczony uzyskał prawo jazdy kategorii C i od tego czasu zajmował się wyłącznie przewożeniem za pomocą samochodu skrzyniowego S., różnego rodzaju towarów. Przedsiębiorstwo powyższe zajmowało się świadczeniem usług transportowych, na rzecz wszelkiego rodzaju podmiotów produkcyjnych, budowlanych, kopalń i zakładów naprawczych. Prace w tym zakładzie odbywały się w ruchu ciągłym i były prowadzone codziennie przez pełne doby. Ze względu na konieczność zapewnienia ciągłości transportu, firma ta zatrudniała wyłącznie kierowców prowadzących samochody ciężarowe i przy użyciu takich samochodów świadczyła swoje usługi.

Ubezpieczony od momentu uzyskania prawa jazdy pozwalającego na prowadzenie samochodów ciężarowych, stale i w pełnym wymiarze, tj. codziennie przez pełne dniówki robocze, zajmował się wyłącznie przewozem towarów przy użyciu samochodu o całkowitym ciężarze dopuszczalnym powyżej 3,5 ton.

W roku 1991 ubezpieczony uzyskał prawo jazdy uprawniające go do prowadzenia autobusów. Od tego czasu w dni wolne od pracy był kierowcą wycieczek zakładowych. W pozostałe dni wykonywał dotychczasową pracę.

Z kolei 4 czerwca 1993r., podjął zatrudnienie w (...) Sp. z o.o. w G.. Była to firma transportowa zajmująca się transportem osobowym w ruchu międzynarodowym. Obsługiwała 6 stałych połączeń liniowych z Niemcami, w tym 4 ze (...) i 2 z W.. Sporadycznie też były realizowane wyjazdy wycieczkowe. Firma posiadała około 20 autokarów dalekobieżnych, piętrowych. W firmie tej łącznie było zatrudnionych kilkudziesięciu pracowników. W firmie pracowali

w większości kierowcy autobusów oraz kilku mechaników, którzy w ramach warsztatu zajmowali się naprawą i remontami autobusów.

Pracodawca powierzył odwołującemu stanowisko kierowcy autobusu. Od początku zatrudnienia zajmował się wyłącznie prowadzeniem autobusów. Były to wszystkie autobusy o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. W ramach tego zatrudnienia ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, zajmował się wyłącznie przewożeniem pasażerów. W związku z tym ubezpieczony nie był kierowany do innych prac niż prowadzenie autobusów.

W takim charakterze i wymiarze czasu pracy, ubezpieczony pracował w (...) Sp. z o.o. w G. nieprzerwanie do 28 lutego 2009r. Pracodawca z tego tytułu wystawił mu świadectwo pracy, w treści którego potwierdził fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych w całym okresie zatrudnienia u tego pracodawcy, tj. od 4 czerwca 1993r. do 28 lutego 2009r. Organ rentowy nie kwestionował takiego charakteru pracy odwołującego do 31 grudnia 2008r.

Sąd ustalił też, że odwołujący w okresie od 1 stycznia 2009r. do 28 lutego 2009r., nie został przez tego pracodawcę zgłoszony do ubezpieczeń, jako osoba wykonująca pracę w warunkach szczególnych, bowiem w tym czasie był to już schyłkowy okres działalności tej firmy, gdzie nie funkcjonowały już w pełni wszystkie służby księgowe i pracownicze, a nadto był niedostatek środków finansowych, o czym świadczy choćby fakt niewypłacenia pracownikom do końca wszystkich należnych wynagrodzeń. Faktycznie jednak ubezpieczony, do końca zatrudnienia u tego pracodawcy, nieprzerwanie świadczył stale i w pełnym wymiarze czasu, pracę w warunkach szczególnych. Ubezpieczony korzystał też w tym czasie ze zwolnienia lekarskiego od 23 stycznia do 22 lutego .

Razem z ubezpieczonym w spornych okresach pracowali świadkowie: L. N. – pracownica działu kadr (...) Z., W. N. – kierowca w (...) Sp. z o.o. w G. oraz M. C. – kierowca w (...) Z..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, dołączonych do akt niniejszej sprawy, zeznań świadków L. N., W. N. i M. C. (k.21-22), a także przesłuchania ubezpieczonego (k.22-23).

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za przekonujący, kompletny, spójny i logiczny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

### ***Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:***

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018r., poz. 1924 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5 -12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- osiągnął wiek wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- udowodnił okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust.1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS;
- po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

- nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W niniejszej sprawie spór sprowadzał się wyłącznie do ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, przy ostatecznym niekwestionowaniu przez organ rentowy spełnienia przez ubezpieczonego pozostałych przesłanek do świadczenia, wskazanych powyżej.

Zdaniem Sądu wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje jednoznacznie, iż ubezpieczony w pierwszym ze spornych okresów w niniejszej sprawie, tj. od 22 października 1979r. do 6 czerwca 1993r. w Przedsiębiorstwie (...), na stanowisku kierowcy, wykonywał prace zaliczane do prac o szczególnym charakterze w rozumieniu powołanej ustawy o emeryturach pomostowych określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., wykaz A, dział VIII, poz. 2, a to „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”. Z kolei w drugim ze spornych okresów w niniejszej sprawie, tj. od 1 stycznia 2009r. do 22 stycznia 2009 roku i od 23 lutego 2009 do 28 lutego 2009r. w C. L. na stanowisku kierowcy autobusu, wykonywał prace zaliczane do prac o szczególnym charakterze w rozumieniu powołanej ustawy o emeryturach pomostowych określone w załączniku nr 1 do tej ustawy pod poz. 8, gdzie do takich prac zaliczono prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym.

Za takim przyjęciem przemawiają zeznania świadków – współpracowników ubezpieczonego – którym Sąd dał wiarę jako przekonywającym, wzajemnie się pokrywającym, w sytuacji gdy świadkowie w sposób szczegółowy, zgodny przedstawili faktyczny charakter pracy ubezpieczonego w tych okresach. Sąd oparł się także na zeznaniach ubezpieczonego, uznając je za wiarygodne, korelujące z zeznaniami świadków i treścią powołanej dokumentacji. Nadto w stosunku do drugiego z tych okresów istotnym jest, że ZUS do takiego charakteru pracy, zaliczył ubezpieczonemu okres zatrudnienia

u tego samego pracodawcy do 31 grudnia 2008r., zaś charakter jego pracy po tej dacie nie uległ zmianie.

Takiej ocenie charakteru jego pracy u pierwszego pracodawcy nie przeczy fakt, że nie wystawił on ubezpieczonemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, bowiem z jednoznacznych zeznań świadków i samego ubezpieczonego wynika, że jako kierowca praktycznie nie wykonywał on innych prac. Oczywiście wydaje się, że w przedsiębiorstwie zajmującym się przewozem towarów, za pomocą samochodów ciężarowych, kierowca posiadający uprawnienie do prowadzenia takich pojazdów nie będzie zatrudniony do wykonywania napraw, ani też innych prac. Wręcz przeciwnie przy niedoborze kierowców z odpowiednimi kwalifikacjami, musiał z pewnością wykonywać wyłącznie pracę kierowcy takiego samochodu.

Bez znaczenia pozostaje też fakt niezgłoszenia odwołującego przez pracodawcę jako osoby wykonującej po dniu 31 grudnia 2008r., pracę w warunkach szczególnych. Wprawdzie organ rentowy zarzucał też, że pracodawca ubezpieczonego za okres wykonania tych prac nie złożył stosownych deklaracji (...) i nie opłacał należnych składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. Należy jednak mieć na uwadze, że pracownik nie może ponosić negatywnych konsekwencji zaniedbań pracodawcy. Nadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie jest konieczne wykazanie przez pracownika, że za okres ten faktycznie były opłacone składki na ubezpieczenie społeczne – vide wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2007r. w sprawie II UK 185/06 (OSNP 2008/9-10/143).

Mając na uwadze ustalone okoliczności Sąd uznał, że ubezpieczony, od momentu zgłoszenia wniosku emerytalnego, spełnia wszystkie, określone powyżej, przesłanki prawa do emerytury pomostowej, gdyż niewątpliwie pracując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o całkowitym ciężarze dopuszczalnym powyżej 3,5 tony oraz autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, w wyżej wymienionych spornych okresach, wykonywał pracę w szczególnych warunkach, zaś po dniu 31 grudnia 2008r., prace o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W konsekwencji powyższego Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej począwszy od 1 grudnia 2020r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku.

(-) Sędzia Teresa Kalinka